

LASERDISKEN

Prinsensgade 38, 9000 Aalborg - Telefon 98 13 22 22 - Telefax 98 11 49 59 - Postgiro 6 41 93 72

Aalborg 22.09.93

Skatteministeriet
Att: Told- og Skattestyrelsen
Amaliegade 44
1256 København K

Jeg vil hermed påklage Told- og Skatteregion Aalborgs indførelse af grammofonpladeafgift på videoplader (LaserDiscs) á den 17. september 1993 af følgende årsager:

1)

Det afgiftspligtige område er grammofonplader, Compact Discs og CDV-plader. LaserDisc hører ikke under dette område og kan ikke under henvisning hertil være afgiftspligtig. Jeg henviser til redegørelse á 16. august 1993, hvor der er gjort rede på den fysiske forskel, den historie forskel og den brugsmæssige forskel på CDV-plader og LaserDiscs.

2)

Videopladen blev undersøgt og tariferet, da Laserdisken begyndte import i 1984. Den blev tariferet som et videoprodukt ligesom videobåndet.

Jeg har vedlagt en CDV-plade og en videoplade og et videobånd med et 2 minutters tv-indslag, der tydeligt illustrerer, at videopladen er sammenlignelig med videobånd. TV-indslaget er fra sommeren 1992 og er ikke fremstillet med henblik på at støtte min argumentation.

Forskellen på de to plader er ganske tydelig. "*Blues Brothers*"-pladen har aldrig været eller heddet en CD-plade eller en CDV-plade, og heller ikke dens funktion og indhold er i overensstemmelse med toldvæsenets beskrivelse af CDV-plader. Der er tale om to forskellige produkter, som er tariferet hver for sig for henholdsvis 9 og 5 år siden.

3)

Siden vedtagelsen af EF-pakken i 1986 har der i folketinget været bred enighed om at afskaffe eller nedsætte de forbrugsbegrænsende afgifter. Afgift på videoudstyr er bortfaldet, og grammofonpladeafgiften er nedsat. Der er ikke nogen grund til at tro, at det er eller har været folketingsflertallets ønske at pålægge et i forvejen lidet udbredt og forholdsvist dyrt - og kunstnerisk og teknologisk meget spændende - produkt som videoplader en forbrugsbegrænsende afgift.

Nye produkter bliver naturligvis tariferet. Det skete i 1983, da CD-plader blev tariferet som grammofonplader. Det skete i 1984, da videoplader blev tariferet som videobånd, og det skete i 1988, da CDV-plader blev tariferet som CD-plader. Afgiftspålægget på CDV-plader var naturligt, fordi CDV-plader svarede til single-plader og maxi-singler, som var afgiftsbelagt i forvejen.

Tarifieringen af CDV-plader som CD-plader var hverken et udtryk for folketingsflertallets ønske om at begrænse forbruget eller at finde nye afgifter, men at tarifere nye

LASERDISKEN

produkter. Told- og skatteregionens nuværende opfattelse af, at videoplader modsvarer CD-plader - og ikke indspillede videobånd - burde have været den samme i 1984 eller i det mindste i 1988. Det er urimeligt at ændre opfattelse af videoplader efter 9 år i handlen og 5 år efter seneste afgiftsvedtagelse.

4)

Videoplader har høj kunstnerisk kvalitet. Det er dyrt og er derfor ikke særligt udbredt. En forbrugsbegrænsende afgift på videoplader er ikke logisk og ikke i overensstemmelse med regeringens ønsker om et øget forbrug og bedre vilkår for kunstnerne.

5)

Afgiftspålægget på videoplader en administrativ beslutning. Den er ikke vedtaget i folketinget, og det er derfor tvivlsomt, om afgiften er lovlige.

6)

Told- og skatteregion Aalborg ønskede i første omgang at ændre brugstariffen fra videoplader og videobånd (85249099) til brugstariffen for Compact Discs (85249010), hvorved der kunne opkræves afgift. Ønsket om at pålægge afgift skete med den begrundelse, at der skulle benyttes et andet brugstarifnummer.

En fornyet afgørelse fastholdt i overensstemmelse med undersøgelsen i 1984, at tariffen som videobånd (85249099) er korrekt. Det er besynderligt, at man først erkender, at brugstarifnummeret er korrekt, og at videoplader svarer til videobånd og *ikke* skal tariferes som Compact Discs, og derefter *alligevel* pålægger grammofonplade afgift.

7)

Laserdisken har stort set alene importeret og markedsført videoplader i Danmark i 9 år. En afgift på videoplader vil ramme Laserdiskens omsætning og samtidig medføre en voldsom økonomisk og administrativ belastning. Fortoldningen kompliceres væsentligt og vil kræve en detaljeret gennemgang af alle fakturaer for at udskille videoplader fra videobånd. Eksporten bliver lammet som følge af konkurrencefordrejningen.

Da afgiften ikke er behandlet i folketinget, har jeg ikke haft mulighed for at informere og påvirke beslutningen, og jeg har ikke haft mulighed for at indstille mig på ændringen i god tid. Denne pludselige administrative beslutning rammer næsten ensidigt Laserdisken og truer de 9 arbejdspladser, som er baseret på distribution af videoplader.

Jeg håber, at skatteministeriet vil overveje sagen grundigt og fastholde beslutningen fra 1984 og erkende, at der er forskel på CDV-plader og videoplader.

Med Venlig Hilsen

Hans Kristian Pedersen